

Nr 472

Av fru Olsson och herr Svanström, *angående skatteavdraget för bilresor till arbetsplatsen.*

(Lika lydande med motion nr 569 i Andra kammaren)

Under en relativt kort tid har bilismen i grunden förändrat förutsättningarna för boende och sysselsättning. Arbetskraften är nu även i de områden av vårt land, där de kollektiva kommunikationsmedlen är svagt utvecklade, regionalt sett mycket rörligare än tidigare. Arbetsmarknaden har som en följd härav fått en ökad flexibilitet. Det gäller även de delar av vårt land som har ett relativt ensidigt näringsliv. Fördelarna med denna utveckling är uppenbara. Arbetskraft som t. ex. friställs från jordbruket kan även sedan den övergått till en annan näring utnyttja sin tidigare bostad och leva kvar i den gamla miljön men med bilens hjälp vara yrkesverksam på en annan ort, där sysselsättningstillfällen av en annan art kunnat erbjudas.

För den enskilde arbetstagaren betyder följaktligen bilen i många fall mycket: möjlighet att bibehålla en invand bostadsort och kontakt med familj och anhöriga även då arbetsplatsen till följd av rationaliseringen flyttats från hemorten. Som en följd av denna utveckling torde reseavstånden under senare år i genomsnitt kraftigt ha ökat. I vissa mera glesbefolkade delar av vårt land torde det i dag icke vara ovanligt med dagliga bilresor till och från arbetet på sammanlagt 10 à 15 mil. Ur såväl den enskildes som ur samhällets synpunkt måste det sägas vara angeläget att denna form av anpassning till strukturnutvecklingen inom näringslivet inte försvåras utan på allt sätt underlättas.

Tyvär förefaller det emellertid som om nu gällande bestämmelser beträffande skatteavdrag för bilkostnader dröjt kvar vid en sedan länge svunnen epok. Enligt de nu av taxeringsmyndigheterna tillämpade bestämmelserna medges avdrag för resor till och från arbetsplatsen om avståndet är minst två km. Avdraget skall då beräknas efter billigaste färd sätt. Om vägavståndet är minst fem km och under förutsättning att användandet av bil i stället för allmänt kommunikationsmedel medför en tidsvinst av minst 1,5 timme sammanlagt för fram- och återresan får avdrag såsom för bilresa göras. Som skäligt avdrag för bilkostnad anges i sådant fall kr. 1: 80 per mil intill 1 000 mil per år och för körsträckor därutöver kr. 1: — per mil. I de fall då allmänt kommunikationsmedel saknas får avdrag för bilkostnader göras om avståndet mellan bostaden och arbetsplatsen uppgår till minst fem km.

Mot dessa bestämmelser kontrasterar de som gäller för anställda i statlig tjänst, där avdrag för bilkostnader torde medges i enlighet med tillämpat statligt resereglemente, varvid avdragen i de flesta fall torde bli väsentligt mycket högre än för arbetstagare i enskild och kommunal tjänst. Detta kan icke i längden vara ett tillfredsställande förhållande.

För den enskilde arbetstagaren kunde det ur många synpunkter vara skäligt att dessa avdrag per körd mil kompletterades med ett fast avdrag, eftersom förvärvet av en bil för resor till arbetet utgör en grundinvestering av relativt betydande omfattning i det enskilda fallet med därav följande stora fasta kostnader. Det nu gällande skatteavdraget synes i huvudsak endast ta hänsyn till de rörliga kostnaderna för bilhållningen. Ur andra synpunkter kan det vara eftersträvansvärt med så enhetliga normer som möjligt, och därvid torde det vara angeläget att ansluta till vad som nu gäller för anställda i statens tjänst.

Med hänvisning till det ovan anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om skyndsam prövning av grunderna för avdrag vid inkomsttaxeringen för resor till och från arbetsplatsen med bil för utformande av sådana bestämmelser att ett mera rättvisande avdrag kan medges för de verkliga bilkostnaderna i enlighet med motionens syften.

Stockholm den 27 januari 1965

Elvy Olsson

Ivan Svanström